

nemføre det i nogenlunde uforandret Skikkelse.

Under disse Forhandlinger i Udvalget har vi fra Venstres Side naturligvis paa bedste Maade medarbejdet, men med det ganske bestemte Forbehold ikke gennem dette Medarbejderskab at blive i nogen Henseende forpligtet overfor Lovforslaget og navnlig absolut ikke med Hensyn til dets økonomiske Virkninger. Den Udvikling paa hele det økonomiske Omraade, som vi har gennemløbet herhjemme siden dette Lovforslags Fremsættelse i forrige ordinære Rigsdagssamling, har glædeligvis været af en saadan Beskaffenhed, at et Lovforslag af et Indhold som det nu foreliggende maa siges at være endnu mere urimeligt, end Tilfældet var i Fjor.

Her møder man med Indtægts- og Formuegrænser, saaledes som de blev foreslaaet her i det høje Folketing paa en Tid, da de økonomiske Forhold, Konjunkturerne i vort Land var af en fuldstændig anden Beskaffenhed, end Tilfældet er nu, og da ogsaa Prisniveauet laa væsentlig anderledes, end Tilfældet er nu. Man holder fast paa, at der skal være Adgang til denne Understøttelse til Børn af Enker, udvidet endogsaa til Børn af Enkemænd, som har en Formue paa 8 000 Kr. plus 1 000 Kr. pr. Barn og en Indtægt, som for Enkemænds Vedkommende ligger henholdsvis i Hovedstaden, i Købstæderne og paa Landet ved 2 400, 2 100 og 1 800 Kr. og for Enker ved henholdsvis 1 800, 1 600 og 1 400 Kr. plus 200 Kr. pr. Barn.

Man skulde virkelig ikke, idet den højtærede Minister mener at kunne fastholde et Forslag af et saadant Indhold, tænke sig muligt, at han havde anstillet nærmere Undersøgelse af, hvad Resultatet af Gennemførelsen af dette Lovforslag vilde blive. Lad mig se bort fra, at man, hvis det ophøjes til Lov, vil forhøje den aarlige Udgift til Hjælp til Børn af Enker og Enkemænd til henimod det femdobbelte af, hvad denne Udgift hidtil har været, uden at der ses nogen som helst Mulighed for, at Forholdene i den kommende Tid med Hensyn til Statens Indkomster vil forme sig saaledes, at man kan bære en saa væsentlig Udgiftsforøgelse. Men selv om man ser bort derfra, skulde man virkelig ikke tro, at den højtærede Minister havde klarlagt for sig selv, hvilke Konsekvenser dette Lovforslag vil faa med Hensyn til de Understøttelser, der skal ydes de enkelte.

Det er Meningen at yde en Enke her i København med 4 Børn, to under 4 Aar

og to mellem 4 og 14 Aar, som har en Formue af 12 000 Kr. og en Indtægt af 2 600 Kr., en Understøttelse af 1 080 Kr. aarlig til disse Børn; men hvis hun har 100 Kr. mere i Formue eller blot 5 Kr. mere i Indkomst, skal hun slet ingen Hjælp have. Eller tager vi en Enkemand med 4 Børn med en Formue paa 12 000 Kr. og en Indtægt paa 3 200 Kr., skal han have sin Indkomst løftet op til ca. 4 000 Kr., altsaa en Støtte paa 720 Kr. til disse Børn, endskønt man jo virkelig maa formene, at denne Enkemand, som jo dog ikke ved Hustruens Død, selv om den kan være et stort Tab, ogsaa et økonomisk Tab, er sat udenfor sit Erhverv, maa henregnes til den ikke økonomisk svageste Del af Befolkningen. Eller tager vi en Enke i en Landkommune, for at nævne et sidste Eksempel, ligeledes med 4 Børn, 2 under 4 og 2 mellem 4 og 14 Aar, og med en Formue paa 12 000 Kr. og en Indkomst paa 2 200 Kr., skal den vedkommende Enke have 840 Kr. i aarlig Understøttelse til sine Børn. Hun skal altsaa med andre Ord have sin Aarsindkomst forøget fra 2 200 til 3 000 Kr. paa det offentlige Bekostning. Jeg vover den Paastand, at i de allerfleste af Danmarks Landkommuner er en Enke, som er saaledes stillet økonomisk, at henregne til den mere velstillede Del af Befolkningen.

Det maa i Sandhed, efter vor Opfattelse, være et overordentlig rigt Samfund, som virkelig har Raad til i Alvor at beskæftige sig med et Lovforslag af et saadant Indhold, endsige at søge det gennemført, udført i Praxis, eller ogsaa maa det være et Land, hvis Regering mere føler sig som en Samling Agitationschefer end som en Regering af ansvarlige Personer, ogsaa for den økonomiske Udvikling her i Landet. Efter vor Formening er det ikke muligt at skride til væsentlig Forøgelse af de sociale Udgifter her i Landet. Saaledes som Udviklingen gaar, vil den Udgift, som følger med den bestaaende sociale Lovgivning, føles i stigende Grad tyngende. Skatter og Priser paa Statsydelser maa Regering og Rigsdag i den kommende Tid bestræbe sig for at bringe nedad; det vil ogsaa nødvendigt betyde en Lønnedgang og i det hele taget en Varsomhed med Hensyn til Udgiftsbudgettet, som dette Forslag efter vor Opfattelse maa siges at være — jeg vil ikke bruge et stærkt Udtryk — ganske uden Forbindelse med.

Vi finder, at de Indkomst- og Formuegrænser, som her er foreslaaet, under de